

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוכ"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוכ"ן רבי חיים פינטו זיע"א

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות
7:01 | 7:16 | 7:09 | 7:17

מוצאי שבת
8:18 | 8:21 | 8:22 | 8:20

רבינו תם
8:54 | 8:52 | 8:55 | 8:53

משכיל לדוד

חביבות ישראל שנקראו בנים למקום

"שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחתם לבית

אבתם" (במדבר א, ב)

פרשתנו עוסקת באריכות רבה במנין בני ישראל הוודיע את מספרם, ובוודאי שכל התורה כולה היא כדי ללמד האדם את הדרך אשר ילך בה ואת המעשה אשר יעשה. ומהו הלקח הנלמד ממנין בני ישראל? עוד יש להבין - מדוע מונה התורה כל שבט ושבט בפני עצמו ולא את הסכום הכולל של כל השבטים יחד? ועוד תמוה - לאחר שמנתה התורה את כל השבטים וכתבה את הסך הכולל, מנתה את שבט לוי בנפרד. וכך ציווה ה' (במדבר א, מט) "אך את מטה לוי לא תפקד ואת ראשם לא תשא בתוך בני ישראל" ומה נתייחדו אלו שבטים אחרים? עוד יש להבין - הרי מספר הלוויים הם כנגד מספר בכורי בני ישראל, וכתב רש"י לפי שהבכורים היו צריכים לעבוד בבית המקדש וכיון שחטאו בעגל נכנסו במקומם הלוויים - לויים כנגד בכורי ישראל. וכיון שבכורי ישראל מנו יותר מן הלוויים בסך של מאתיים שבעים ושלושה יותר מהם, ציווה הקב"ה לפדותם בחמשה שקלים כנאמר (במדבר ג, מז-מח) "ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת... ונתת הכסף לאהרן ולבניו פדווי העדפים בהם". ולכאורה בורא עולם ישתבח שמו לעד כל יכול הוא, ובידו הדבר שיוולדו עוד מאתיים שבעים ושלושה לווים בכדי שיהא מספרם תואם במדויק למספר הבכורים ואם כן מדוע הוצרך לעשותם ערופים ולפדותם?

וכדי ליישב קושיות אלו נקדים ונאמר; ידוע הוא כי כל מטרת המניין שהקב"ה מונה וסופר את ישראל היא כדי להחשיב אותם ולהראות חובתו אליהם, וכדי שנבין שכל יהודי ויהודי הוא אוצר אוהב על ה' יתברך והוא כמו הילד היקר שלו כנאמר הפסוק (שמות ד, כב) "בני בכרי ישראל" וחביבים ישראל שנקראו בנים למקום שנאמר (דברים יד, א) "בנים אתם לה' א-להיכם". ומתוך חביבתנו מתבונן בנו הקב"ה שוב ושוב וסופר אותנו, וכמו שכתב רש"י "מתוך חביבתו אליהם מונה אותם כל שעה, כשיצאו ממצרים מנאן, כשנפלו בעגל מנאן, כשבא להשרות שכניתו עליהם מנאן". לכן כשמונה אותם הקב"ה מונה כל שבט ושבט בפני עצמו, לומר לך כי כל שבט הוא כבנו יחידו וכאילו היה השבט היחיד ואין שבטים נוספים פרט אליו. וכפי שידוע גם בדיני איסור והיתר כי דבר שבמנין אינו בטל לעולם, מתוך שחשוב וחביב הוא - כך בני ישראל שנאמר עליהם (ירמיה לא, יט) "הבן יקר לי אפרים" אוהבם ומחבבם הקב"ה ולכן מונה אותם.

וזהו הלקח הנלמד מפרשה זו, כשם שהקב"ה מרעיף אהבה על בניו ומתוך חביבתם מונה וסופר אותם, כך כל יהודי ויהודי חייב לדעת לאהוב את חברו כנפשו ומאודו. כמו שאומרת התורה (ויקרא יט, יח) "ואהבת לרעך כמוך", ועל האדם לדאוג לזולתו לכל צרכיו, ויזהר מאוד מפגיעה בכבודו כנאמר (אבות ב' טו) "יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך" כפי שהקב"ה מחבב את בניו - כך ינהגו איש עם רעהו ויעריכו איש את רעהו. וכיצד מגיעים לדרגה זו? התשובה היא "במדבר" על ידי שישם עצמו כמדבר שהכל דשים ודורכים עליו ולא יחזיק טיבולתא לנפשיה, כך גדל כוחו לכבד ולהוקיר את חברו. כי כשם שהרועה לזכות לתורה חייב עצמו כמדבר כדברי חז"ל (עירובין נד,

א) "ומדבר מתנה" - אם שם עצמו כמדבר, התורה ניתנת לו במתנה. כך כדי לזכות במעלה בין אדם לחברו חייב לשים עצמו כמדבר ולהתנהג בענווה, מפני שבעל הגאווה מבין שהעולם כולו נברא לכבודו ואין יהא מסוגל לוותר ולתת גם לזולתו, אך כששם עצמו כמדבר ומתנהג בענווה, בוודאי שמוכן הוא להתחשב בחברו ומתוך כך לכבדו, להוקירו ולהעריכו.

לכן מנין בני ישראל נאמר בפרשת במדבר, ללמד שכדי להגיע לדרגת אוהב ישראל ולקיים "הריני אוהב את כל אחד ואחד מבני ישראל כנפשי ומאודי", חייב להנהיג עצמו כ"מדבר" דהיינו כהפקר בענווה ושפלות. ועל יואב בן צרויה נאמר (מלכים א, ב, לד) "ויעל בניהו בן יהוידע ויפגע בו וימיתוהו ויקברו בביתו במדבר", ודרשו חכמנו ז"ל (סנהדרין מט, א) וכי ביתו במדבר היה? אלא שהיה ביתו הפקר לעניים כמדבר שהוא הפקר לכל. וזהו מה שנקרא אהבת הזולת, שמניח את ביתו הפקר לכל ומקיים "ויהיו עניים בני ביתך" (אבות א' ה') ומאכילם ומשקם ומלבישם. ואמרו חז"ל (יומא פה, ב) עבירות שבין אדם למקום יום הכיפורים מכפר, אך עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו וחברו ימחל לו. רואים מכאן עד כמה חמור כבודו של הזולת בעיני הקב"ה.

סיפר לי יהודי אמיד בברזיל שיש להם במדינה איזשהו חג שנערך פעם אחת בשנה לכבוד המדינה, ובאותו השבוע נאספים כולם, ורוקדים שרים ושומחים, אוכלים ושותים, פוחזים והוללים. וידוע שבברזיל ישנם כמה ארגוני פשע מהגדולים בעולם, והם חוטפים אנשים עשירים ומבקשים עליהם כופר נפש בסכומי עתק... שאלתי אותו כיצד מוכן הוא ללכת לחגיגות אלו, וכי אינו פוחד שיחטפו אותו - והרי עשיר הינו? וענה לי כי לכבוד המדינה מוכנים הם בשבוע זה לא לנגוע לרעה בשום אדם, וכל ארגוני הפשע עושים אחדות ושלוש בניהם כדי שלא לקלקל את השמחה... אמרתי לעצמי, אם הם מבינים שצריך לעשות אחדות ושלוש לכבוד מדינתם שלא להפר את השמחה המדומה והמאוסה שכל כולה הוללות ושכרות, עד כמה צריכים אנו להבדיל אלף אלפי הבדלות - לחיות בשלוש ולהיות שרויים באחדות בין איש לרעהו והכל לכבודו של בורא העולם, ועד כמה צריך להיזהר שלא להפר את שמחתו של הקב"ה ולאהוב בכל נפשנו ומאודנו כל יהודי ויהודי באשר הוא. ולא רק לשבוע ימים, אלא כל ימי חיינו מצוה זו תהיה לנגד עינינו והיא מצות "ואהבת לרעך כמוך".

ואמרו חז"ל "קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא". לא נאמר אחד אלא "חד", העולה בגימטריא ששים עשרה, לרמוז על שנים עשר שבטי י-ה. רק כשכולם מאוחדים ומאוגדים יחד כל השבטים ללא יוצא מן הכלל, אז אורייתא וקודשא בריך הוא וישראל חד הוא. רק בתנאי זה מוכן הקב"ה לצרף את התורה הקדושה עם ישראל ולהיות בבחינת אחד. וגם התורה עצמה מרמזת על אחדות ישראל, לפי שכל אותיות התורה הם נשמותיהם של ישראל, לכן גם התורה תתחבר עימם רק כשהם שרויים באחדות גמורה.

הילולא דצדיקיא

- ב - רבי ישראל מויז'ניץ
- ג - רבי יצחק חיים הכהן רבין
- ג - רבינו עובדיה מברטנורא
- ה - רבי יוסף עזרא זליכה
- ו - דוד המלך
- ז - רבי ישראל בעל שם טוב
- ח - רבי זלמן רוטברג ראש ישיבת 'בית מאיר'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר
הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

איזו משרה עדיפה יותר?

ואלה תולדות אהרן ומשה" (במדבר ג, א)

רש"י (עפ"י הגמ' בסנהדרין יט, ב) עונה על השאלה מדוע הכתוב מזכיר רק את בני אהרן והם נקראו 'תולדות משה' - לפי שלמדן תורה. שכל המלמד את בן חברו תורה מעלה עליו הכתוב כאילו ילדו.

מוסיף על כך השל"ה הק': ולא תאמרו "כאילו" ילדו, ולא ילדו ממש. כי אדרבה הוא ילדו בעצמו, כי אביו ואמו נתנו לו הגוף, והרב משפיע בו נשמה... על כן אשרי מי שעושה כן ולומד ומלמד בן חברו תורה, ובחיים, אז שכרו כפול מן השמים. עכ"ד.

בהקדמה לספר 'עין יצחק' מביא הגאון רבי יצחק אלחנן ספקטור זצ"ל, אב"ד קובנה, את דברי חז"ל (בתנא דבי אליהו פרק כז) עה"פ "הלא פרוס לרעב לחמך" ואין רעב אלא הרעב מן הדברי תורה שנאמר "הנה ימים באים והשלחתי רעב בארץ לא רעב ללחם". מכאן אמרו אם יש אדם שהוא מבין בדברי תורה יפרנס מתורתו גם כן כדי שתתרבה חכמתו לו ומוסיפין לו עליו.

כאשר הקים רבה של פתח תקוה הגאון רבי ראובן כץ זצ"ל, את בית הדין האזורי בעירו, חיפש אחרי מועמד מתאים למשרת דיון מבני העדה הספרדית. חקר ודרש הרבה, מי הם טובי הכוחות התורניים בעדה זו באותה תקופה, ומכולם נתן עיניו בגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל.

הלך הרב כץ והציע לו שיבוא לפתח תקוה וישב ב'מותב תלתא' לדון ולשפוט בין איש לרעהו.

המשרה שהציע לו היתה חשובה ומכובדת ביותר, וגם מתן שכר יפה היה שמור בצידה. אולם רבי יהודה השיבו בהחלטיות גמורה, שאין בדעתו לעזוב את הוראת התלמידים בישיבת 'פורת יוסף', כי הוא רואה בכך את יעוד חייו.

רבה של פתח תקוה לא הרפה ממנו. הוא התעניין מה משכורתו בישיבה, והציע לו משכורת כפולה פי חמש! בהטעימו, כי בתנאי רווחה כאלה יוכל להמשיך לשקוד על דלתות התורה גם בעתיד מתוך מנוחת הנפש.

ברם, רבי יהודה לא הושפע כל עיקר מן הנימוק הזה, והיה נחוש בדעתו להישאר ב'פורת יוסף'. האידיאל להעמיד דורות תלמידי חכמים, שימשיכו את שרשרת מקבלי ומנחלי התורה התנשא והתרומם בעיני מעל כל החשבונות - "עסק התורה עם התלמידים הצעירים יקר בעיני מכל" - אמר.

תפילה ואמונה לזיווג הגון

באחד הימים מסרתי שיעור גדול בבית הכנסת "וַיִּסְכֵּן" שבפר"ז. לאחר השיעור אישה מבוגרת שהייתה במקום ביקשה לשוחח עימי, והוסיפה שהיא חייבת לדבר עימי דווקא כעת כיון שהיא כבר זקנה ואין בכוחה וביכולתה להגיע אליי בצורה מסודרת בזמני קבלת הקהל.

אנשים רבים עמדו בסמוך אליי באותה שעה, אולם למרות זאת ביקשתי מכולם לזוז מעט הצידה, כדי שאוכל לשמוע מה בפיה של האישה.

וכך סיפרה האישה: "בתי היקרה, כשהגיע זמנה להקים בית בישראל - לא מצאה את בן זוגה. השנים חלפו לאיטן ובתי הלכה והתבגרה בבית, וכיון שכך היא הגיעה אליך וביקשה ברכה לזיווג הגון. ברכת אותה בזכות אבותיך הקדושים זיע"א שהיא תזכה למצוא את זיווגה בקלות, אך הזמן המשיך לחלוף ונראה היה שהברכה לא פועלת את פעולתה, שכן בתי לא זכתה עדיין להתארס, ועל כן היא המשיכה להגיע אליך שוב ושוב ולא התייאשה מלבקש את ברכתך לזיווג פעם אחר פעם.

בפעם האחרונה בה הופיעה בתי לפניך, הכיתי על השולחן ואמרת לה: 'בעזרת ה' בזכות הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א מחר תפגשי את בן זוגך! בתי קבלה את דבריך כהבטחה ממש, ויצאה שמחה לדרכה.

כבוד הרב, באתי להשלים לך את סיפור הדברים ולספר לך שלמחרת היום אחת מחברותיה הזמינה אותה לביתה, שם פגשה בתי באחיה של החברה, ובסייעתא דשמיא היא התארסה עימו והם זכו להינשא ולהקים בית ואף ללדת ילדים". כך סיפרה האישה המבוגרת בהתרגשות רבה.

דמעות של יהודי

בעת שהותי באנטוורפן שבבלגיה בא לפניי יהודי ובבכייה נוראה שטח בפני את צרתו על כך שבתו בגרה וטרם נמצא בן זוגה הראוי לה.

כשראיתי את בכיו הנורא, הרגשתי ששברון לב זה - יש בכוחו לבד לפעול בשמים כדי להביא למציאת בן זוג. אך כיון שהיהודי הפציר בי, הוספתי את ברכתי בזכות אבותיי זיע"א שיזכה במהרה לארס את בתו.

כעבור זמן מה התקשר אליי היהודי ובפיו הבשורה המשמחת, שבתו זכתה לבוא בברית האירוסין.

למשמע בשורתו שמחתי עימו ואמרתי לו שדמעותי החמות על בתו הרווקה הן שפעלו והושיעו אותה, ולא ברכתי. ואם היה מזיל את אותן דמעות קודם לכן - ייתכן והיא הייתה נושעת כבר אז.

לעיתים נקצבות לאדם טובות מרובות, אך הקב"ה מתאוה לתפילותיו של האדם ולפיכך הוא מונע ממנו את אותן טובות. ורק בכוח תפילותיו, דמעותיו והפצרותיו של האדם הוא יוכל להשיג את אותן טובות.

על כן אל לנו להתרפות בתפילתנו, משום שאנו עלולים להפסיד הזדמנויות פז להשיג טובות גדולות ונצורות.

במרה מפטירין

הפטרות השבוע: "והיה מספר" (הושע ב, א)

הקשר לפרשה: בהפטרה מבשר הנביא הושע, שמספר בני ישראל ירבה ויהיה כמו חול הים אשר לא ימד ולא יספר, שהוא מענין הפרשה ותחילת 'ספר הפקודים' שמוזכר בו מפקד וספירת בני ישראל.

נצור לשונך

הרחק משכן רע

תולה ארץ על בלימה

אסור לדור בשכונת בעלי לשון הרע, וכל שכן לישוב עמהם ולשמוע דבריהם, ואפילו אין בדעתו לקבל את הדבר, כיון שמטה אזניו לשמוע. וכל שכן שיש לזיזה, שלא לקבוע מקום בבית הכנסת אצל בעלי הלשון, כי מלבד שירגילוהו במידתם הרעה להיות גם הוא ממביאי הדיבה על בני אדם, עוד יבטל כמה פעמים על ידם מעניית "אמן יהא שמיא רבא" ו"ברכו".

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

קדושת וטהרה ערובה לייחוס המשפחה

ואת כל העדה הקהילו באחד לחדש השני ויתילדו על משפחתם

לכית אבתם" (במדבר א, יח)

כותב רש"י "הביאו ספרי ייחוסיהם ועידי חזקת לידתם כל אחד ואחד להתייחס על השבט" עד כאן. ואמרו חז"ל שהתקנאו אומות העולם בישראל מה ראו להתקרב אלו במנין ובדגלים יותר מאיתנו, אמר להם הקב"ה - הביאו ספרי דיקונון שלכם ונמצא כל אחד אינו יודע מאיזו שפחה הוא. הרי שבפרשה זו מעלים על נס את צניעותם וקדושתם ושמירת ייחוסם של עם ישראל שהיו פרושים מן העריות, שלא כמו אומות העולם שלא שמרו על ייחוסם.

ופרשה זו נקראת בתחילת תקופת הקיץ, אשר בה כפרט יש צורך גדול בשמירת העיניים. וצריך משנה זהירות מלהיכשל ברחוב הפרוץ שלדאבון ליבנו כמעט בלתי ניתן לעבור בו מבלי להיכשל, ורק על ידי שמירת העיניים נמנע האדם מן העבירה ושומר על ייחוסו וייחוס משפחתו.

התורה מאריכה מאוד בפירוט חשבונם וייחוסם וכן מספרם המדויק של ישראל, וגם מצינו זאת בפירוט הדגלים ובני לוי. וזה דבר תמוה שהרי גופי תורה לא נאמרו אלא ברמיזה, כמו מלאכות שבת שאיסורן בסקילה ואף על פי כן לא נאמרו אלא ברמיזה בלבד. ולכאורה יש להבין מדוע צריך להאריך כל כך?

ונראה לומר כי עצם העובדה שהתורה הרחיבה בסיפור ייחוסם של ישראל, מלמדת על הערכתו של הקב"ה לעם ישראל, ואת הענקת חשיבותו אליהם. כל זאת מפני צניעותם ושמירת ייחוסם, כי הרי הדבר מעיד על הטהרה והקדושה ועל הצניעות שיש בעם ישראל, ולכן זכו לקרבה זו. כמו שהזכרנו לעיל בשם חז"ל כי קדושת המשפחה הוא היסוד של ישראל והבסיס לחיי תורה ומצוות ולכן האריכה בזה התורה.

ומעשה היה בכ"ק האדמו"ר מצאנו קלויזנבורג צוק"ל, אשר אף בימי השואה האיומה היה מתנהג בדבקות ובחסידיות כפי שהיה מתנהג בביתו למרות כל המפריעים והניסיונות ורדיפות הנאצים יימח שמם. ופעם אחת ניגש אליו הקאפו ואמר לו "אם תפסיק לנהוג בחסידותך ובצדקותך - נקל עליך מסבלך ונפסיק לייסר אותך", וענה לו הגאון הקדוש באומץ רב מבלי לחשוש מפניו על אף שהיה יכול לרצחו נפש "אם זה לחיות כמוכם - כלל וכלל לא ייתכן, כי התנהגותכם האכזרית והשפלה כל כך מוכיחה על אישיותכם הפחותה אף מן הבהמות והחיות, ועדיף המוות והיסורין מלהתנהג כמוכם. וגאה אני ביהדותי ומודה לה' יתברך בכל עת ובכל שעה כשאני מברך את ברכת "שלא עשני גוי". והגוי הנאצי בשמעו תשובה זו - נפעם מאוד והתפעל ממנו, וכך למרות תשובתו האמיצה הקל מסבלו של האדמו"ר זיע"א.

וכעין זה מספרים על האדמו"ר רבי יואל מסאטמר זצ"ל, שפעם בקשו הנאצים יימח שמם לגזור את זקנו. הניח הרבי ידיו על זקנו ואמר להם כי אם ברצונם לגזור את זקני - אנא תגזרו גם את ידי יחד עם הזקן... והגויים אטומי הלב הופתעו מאוד מתשובתו ובסופו של דבר הניחו לו את זקנו ולא גזרו אותו.

זהו ההבדל בין אומות העולם לעם ישראל. עם ישראל מקפיד על קלה כבחמורה ועל קוצו של יוד בענייני צניעות, מה שאין כן הגויים שעליהם נאמר "עמד וימדד ארץ ראה ויתר גויים" (חבקוק ג, ו) ואמרו חז"ל (בבא קמא לח, א) מאי ראה? ראה שבע מצוות שקבלו עליהם בני נח ולא קיימום, עמד והתירן להם שאפילו יקיימו אותן - לא יקבלו עליהם שכן. הרי שהגויים אינם מסוגלים לשמור אף כמה מצוות בודדות וקל וחומר את כל התורה כולה. אולם עם ישראל הינם כה קדושים וטהורים ומוכנים הם בכל לב לקבל את כל מצוות ה' באהבה ולקיימן כהלכתן ואף למסור נפש עליהן.

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

אמר ריש לקיש כל העונה אמן בכל כוחו פותחים לו שערי גן עדן, שנאמר "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים, אל תיקרי שומר אמונים אלא שאומרים אמן". (שבת קיט, ב).

הגאון רבי ליפא זילברמן שליט"א משגיח בת"ת "קמניץ", נועד עם הגאון רבי משה אהרון שטרן זצ"ל המשגיח דשיבת קמניץ, לטקס עצה, כיצד להשריש בלב הנערים חשיבות עניית אמן בכוונה.

הביא המשגיח מדרשים שונים במעלת האמן, ושבח העונה, ועל כך נענה; כבר הבאתי לפניכם מדרשים אלו, ולא פעלו את פעולותם.

הרהר המשגיח רגע קט ואמר, יש לי רעיון שימחיש להם את חשיבות הענין.

פעם בהיותי בחוץ לארץ קבלתי הזמנה לחתונת בני ידידים, אליו מצורף פתק קטן ובו נכתב שעלי להודיע על השתתפותי באירוע. לא הייתי רגיל לפתקים אלו ולא ייחסתי להם חשיבות, החלטי לבוא וזהו.

בבואי עמד משרת בפתח האולם הסגור, ובידו רשימת המוזמנים שאישרו את השתתפותם. השם שלי נפקד מן הרשימה ולכן לא הורשתי להיכנס לאולם. לשווא טענתי שהוזמנתי, הודעתי שאני חברם הטוב של ההורים, אמרתי שמדובר בשכחה גרידא, בקשתי רשות להיכנס למספר דקות לומר 'מזל טוב' ותו לא, הסברתי שעשיתי דרך רחוקה עד לכאן, והתחננתי שלא תהא לשוא, ודברי נפלו על אוזניים ערלות.

בלא אישור השתתפות אין כניסה! ונאלצתי לחזור על עקבותי. ובמה דברים אמורים?

כמה סובל האדם בעולם הזה, דוחק פרנסה ומדווי חולי, צער גידול בנים, ומאורעות שונים ומשונים, אומר הוא לעצמו העולם הזה בר חלוף הוא, "פרוזדור לעולם הנצחי", עולה הוא למרום למסור דין וחשבון, וכך העוונות אינה ריקה, יש למרקם בגיהנום.

מועבר הוא ממדור למדור, סובל הוא ייסורי תופת ואומר לעצמו, משפט רשעים בגיהנום שנים עשר חודש יעבור הזמן ואזכה לעולם הנצחי.

והנה סוף סוף עולה הוא ממעמקי השאול, ומגיע לשערי גן עדן בו ימצא ניחומים, והשערים סגורים, מלאך עומד בשער ומבקש כרטיס כניסה.

כרטיס כניסה, תמה האיש? הלא בית הדין של מעלה פסקו דיני שכאשר יתמרקו עוונותי בגיהנום אנחל גן עדן, ואקבל שכר עבור תורת ומצוותי.

ודאי, עונה המלאך, מקומך שמור לך, אבל כדי להיכנס זקוק אתה לכרטיס כניסה, איהו?

אדרבא, עונה האדם, השמיעני נא כרטיס כניסה זה, מהו?

והמלאך אומר: פסוק מפורש הוא; "פתחו שערים ויבוא גוי צדיק שומר אמונים" - ודרשו בגמרא אל תקרי שומר אמונים אלא שעונים אמנים.

מי שעונה אמן בכוונה - נפתחים לו שערי גן עדן, ובלא זה נשארים השערים "סגורים".

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

זכור לטוב

בני אבל באמת כך שנו חכמים השוחט סימן אחד בעוף ושני סימנים בבהמה שחיתו כשרה ורובו של אחד כמוהו והמגרם בשחיתו כל שהוא זה רע עין.

ברוך המקום ברוך הוא שאין לפניו משוא פנים, כשם שהטבח מושך הבשר מן הצואר ומגרים ומביאו לידי פסול כך מושכין ממונו ממנו ונותנין אותו לאחרים, שנאמר (משלי כ"ח) "מרבח הונו בנשך ותרבית" וגו'.

ואמר לי, רבי אין דם אדם אסור מן התורה. אמרתי לו, בני מה ראית לומר כך? אמר לי, רבי, דכתיב "לא תאכלו על הדם", הא אין כאן דם אדם. אמרתי לו, בני והלא הדברים ק"ו, ומה אם בהמה וחיה ועוף שדרכן לאכול אותן דם שלהם אסור, בני אדם שאין דרכן לאכול אותן לא כל שכן שדמו אסור, עליו הכתוב אומר (דברים י"ב) "רק חזק לבלתי אכול הדם כי הדם הוא הנפש ולא תאכל הנפש עם הבשר" וגו'. ואומר "כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא ואומר לבני ישראל דם כל בשר לא תאכלו כי נפש כל בשר דמו הוא" (ויקרא י"ז) "דם כל בשר לא תאכלו" - להביא דם אדם שהוא אסור באכילה, לפי "כי נפש כל בשר דמו הוא". והעבודה אף דם החי שנקרש ונתמצה בכלי ומיוחד בפני עצמו שנתנו בכלי אחד, אף זה אסור באכילה שנאמר דם דם מכל מקום.

רחיצת ידים מן התורה לא נאמר לנו מהר סיני. אמרתי לו, בני דברים הרבה יש לנו וחמורין הן ולא צריך הכתוב לאמרן, לפיכך הטילו אותן על ישראל ואמר הן יבדילו אותן כדי להרבות שכרן. ומנין לך, תדע לך שכן הוא, כשהיו ישראל במדבר אמר הקב"ה למשה (שמות י"ט) "לך אל העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם", ושנו במשנה וקדשתם בטבילה.

גם למדנו רחיצת ידים מן התורה מן משה ואהרן ובניו, שנאמר "בבואם אל אהל מועד ירחצו מים" (שמות ל), ואצל ישראל מהו אומר (ויקרא כ) "והתקדשתם והייתם קדושים כי קדוש אני" - מכאן היה רבן גמליאל אוכל חולין בטהרה ואמר לתלמידיו לא לכהנים בלבד ניתנה קדושה אלא לכהנים ולוים וישראלים כולן, שנאמר (ויקרא י"ט) "דבר אל כל עדת בני ישראל וגו' קדושים תהיו", מכאן אמרו כל המזלזל בנטילת ידים סימן רע לו ועליו הוא אומר (דברים כ"ט) "והיה בשמעו את דברי האלה הזאת וגו' לא יאבה ה' סלוח לו וגו' ומחה ה' את שמו מתחת השמים". הא למדת כל האוכל בלא נטילת ידים כאלו בא על אשת איש.

ואמר לי, רבי אין שחיטה מן הצואר מן התורה. אמרתי לו, בני מה ראית לומר כן, ולא שחיטה עצמה מן התורה בעולה וחטאת ואשם וכל הזבחים כולן, ואמרתי לו

אמר לי, רבי תנוח נפשך עליך שהרבה שחרת את נפשי עלי לטובה, אמרתי לו, בני כתוב אחד אומר (משלי כ"ו) "אל תען כסיל כאולתו פן תשוה לו גם אתה", וכתוב אחד אומר "ענה כסיל כאולתו פן יהיה חכם בעיניו". ושנו במשנה, הוי שקוד ללמוד תורה ודע מה שתשיב לאפיקורוס.

אמר לי, רבי דברים הללו היו לי בלבבי ולא הייתי רוצה לאמרם לפניך. אמרתי לו, בני העבודה כל הדברים הללו ששאלתני לא שאלני אדם מעולם, ומימי לא למדתים אלא ממך. ברוך המקום ברוך הוא שבחר בתורה ובתלמידי חכמים ששנו לנו המשנה הזאת "הוי גולה למקום תורה ולא תאמר שהיא תבוא אחריך או שחבירך יקיימוה בידך ואל בינתך אל תשען".

בא חבירו וישב כנגדי, ואף בזה היה מקרא ולא היה בו משנה, ואמר לי רבי

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הציון שעל קבר הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, הוא בבחינת "מועט המחזיק את המרובה". החדר שליד הציון הוא קטן מטבעו, ומטבע הדברים יכולים להיכנס לחדר זה אולי 30 אנשים ותו לא. אך ראה זה פלא. לחדר נכנסים בכל שנה ביום ההילולא יחדיו מאות אנשים. זהו נס שלא על פי דרך הטבע. דבר זה מזכיר אולי את מה שהיה בירושלים, שהרי שם בבית המקדש היתה בחינה של "מועט המחזיק את המרובה".

יסופר. כי באחד מלילות ההילולא, בשעה 4 לפנות בוקר, התפללו כל הקהל סליחות ליד הציון הקדוש. ביניהם היה גם רבינו, רבי דוד פינטו שליט"א אשר עבר לפני התיבה כשליח ציבור. הרב שליט"א עצם עינים, ולפתע הוא רואה למולו כמין אור בוחק עובר, חולף. הוא חשב אולי זה אור של מצלמה, או אור חשמל, ואולי אך מקרה הוא, אבל לא, זה היה אור בוחק כל כך, אור משונה שכזה שאי אפשר כלל לתאר. הרב חשב, שמא רק הוא ראה זאת. אבל, כששאל אנשים נוספים, אמרו רבים מהם כי גם הם ראו את האור הבוחק הזה חולף עובר. משמע, היה זה אור טוב מאורו של הצדיק. ומהו אור זה?

הסביר רבינו שליט"א על דרך הפירוש שכתב הגאון הצדיק רבי אברהם בן עטר זצ"ל; כאשר אנחנו מדליקים נרות ליד הקבר. מהו ענין הדלקת נרות? כתוב "כי נר מצוה ותורה אור". נר הוא נשמה, נר הוא מצוה. משמע אדם יכול להאיר את נשמתו על ידי עשיית מצוות. ואם כן, כשאנו מדליקים נרות ליד קבר הצדיק, אנו מזכירים בזאת את המצוות שאותו צדיק עשה בחייו. וכאשר מזכירים את מצוותיו, על ידי זה אנו מעוררים את זכותו של הצדיק כי היא תמליץ טוב בעדנו. וזהו האור הבוחק, האור שנעשה ממצוותיו של הצדיק.

כשאדם מאמין באמונה שלימה בכוחו של הצדיק, כי הוא מסוגל לפעול ישועות, כי אז הצדיק ממליץ טוב בעדו. ובפרט, לפני הימים הנוראים, ראש השנה ויום הכיפורים, זקוקים אנו למליצים ישרים ולזכויות טובות, ואין כמו זכותו של הצדיק להמליץ טוב עלינו.

כשאנו באים לקברי הצדיקים, ומעוררים את הזכויות שלהם, בוודאי הם פועלים טוב עבורנו. ולכן, לפעמים הצדיק שולח סימן על כך שהוא שמח, שאנשים באים ומתקשרים אל השם יתברך דרכו, והוא מגלה את נוכחותו על ידי אור בוחק של שמחה רוחנית פנימית. בשל כך, אשריכם אנשים שזכיתם לראות את האור הזה, כי לא כל אחד זוכה לכך, ומי שכן זכה, סימן הוא שהשם יתברך קיבל את תפילתו. או שהוא מחפש את קרבתו ומראה לו סימנים מן השמים להאיר את דרכו אליו.